Ч. 171. Второк 21 (8) серпня 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

По з'їзді монархів. — З балканьского півострова. — Француски праса о папскій енцикліці. — Події в Росиї.

Про стрічу короля Едварда VII. з цісарем Вільгельмом II. пише Norddeutsche Allg. Ztg.: Стріча анґлійского короля з німецким цісарем на замку Фрідріхсгоф відбула ся в спосіб вдоволяючий обі сторони. Спосіб, в який оба володарі відносили ся до себе, був зазначений приязно і родинною сердечностию. Ми далекі від того, аби в який небудь спосіб використовувати ту стрічу під взглядом політичним, однак стріча та і незабутні спомини, які она по собі лишає, стане дальшою точкою на дорозі постепенного поліпшеня відносин між обома народами, правительствами і монархами, розпочатого в часі побуту представителів німецких міст і німецкої праси в Анґлиї. В часі свобідної і дружної розмови на замку Фрідріхсгоф обговорювано також, як оно само собою розуміє ся, великі питаня політичні і ми знаємо, що стало ся то в такім дусі, який лиш може бути пожаданий для скріпленя мира в Европі.

Про антигрецкі розрухи в Болгариї доносять з Атен: Противгрецкий рух в Болгариї приготовлено з пляном, а перевели єго аґітатори. Що той рух відбував ся за відомостию правительства, за тим промавляють численні докази, як і занедбаня средств охоронних, відмовлене даня войска для здержаня розрухів в Анхіяльос, заохочуване маніфестантів і участь вояків в розрухах. Склепи, церкви і школи грецкі в Анхіяльос ограблено, а місто підпалено, богато же Греків убито і ранено. Шкода виносить богато міліонів. Всьо то обиджує міжнародне право і єсть ярким нарушенєм берлиньского договора. — В суботу відбуло ся в Пловдиві передвступне засіданє всїх відпоручників і провідників загального болгарского віча, яке мало відбити ся в неділю. Постановлено оповістити резолюцию, яку ухвалить конґрес, в виді маніфесту до болгарского народа і вислати привітні телеґрами до всїх личностий в Европі, спriяючих Болгарам та до румуньского міністра Ляговаріґого. Позаяк ґен. Іванова, команданта Филипополя, обжаловано о то, немов би мав заявити, що на случай розрухів не буде стріляти до ексцедентів, заступлено єго ґенералом Андреєвим. Міністер війни приїхав лично до Филипопола, аби припильновати виданих средств осторожности. — В політичних кругах віденьских говорять, що в найблизших днях має прийти до урядового зірваня дипльоматичних зносин між Грециєю а Болгариєю. Заступство грецких інтересів в Болгариї має обняти Австро-Угорщина і в тій справі ведуть ся переговори, котрі однако ще не покінчили ся. — Як нинішні телеґрами доносять, віча які відбули ся вчера в Пловдиві і иньших болгарских містах, мали спокійний хід.

У француский прасї появили ся голоси про враженє, яке викликала папска енцикліка між францускою суспільностию. Переважно висловлюють ся дневники, що папа не мав наміру викликати рішучого зірваня з францускими правительством, а тілько налякати єго і наклонити до переговорів. Натомість телеґрафічно доносять, що міністер віроісповідань Бриянд висказав ся в розмові з політичними приятелями, що ще передчасно було би починати щонебудь, доки не пізнасть ся поглядів папи. Енцикліка така неясна, що в ній можна вичитати рівночасно заказ, як і тихе признанє віроісповідних стоварищень. Не єсть правдою, немов би француске правительство було готове до розпочатя переговорів з папою в предметі зміни закона про розділ держави і церкви. Закон буде применений строго в своїм теперішнім виді. Правительство передвиділо опір против него і зарядило всьо, що належить; в сїм послїднім напрямі міністер не хотів висказати ся ясніше, а тілько замітив, що деякі з тих

---

18)

Звичай і мода.

(Культурно-історична розвідка. — Написав К. Вербенко).

(Конець).

Пятьдесять літ тому назад: мати вела мале хлопятко до шевця, щоби ушив єму перші чобітки, в котрих синок мав перший раз ступити в сьвіт, поки що до школи. Тоді що шили чоботи.

Пан майстер Мартинович, найперший швець на цілий циркул, був собі богач хоч куди; мав власний дім в місті та ще й з великим городом, держав по двайцятеро иноді й по трийцятеро челяди а бували часи, коли й з тими людьми не міг дати собі ради — тілько мав роботи, бо робив добре і не дорого. На шевстві доробив ся значного майна. Аж до тої пори були, бачите, що добрі часи для шевців. Заробляв майстер, заробляла й челяд. Челядник був певний того, що коли стане майстром, зможе удержати ся, бо о роботу не було трудно, коли лиш хотіло ся робити. Такої конкуренциї, як нинї, не було, бо о фабричній обуви ще нікому й не снило ся. Але, як то звичайно буває: чим лекший заробок, тим і лекше живе ся; челяд шевска, певна всюди доброго зарібку гуляла й пила так, що ще й до нинї лишила ся приповідка; „Пє як швець“. А то тяжкі часи для шевского ремісла були вже за плечима.

Пан Мартинович запросив гостий до сьвітлиці а сам пішов до варстату шукати за папером на міру. Цікавий школяриk глянув кріз відхилені двері до робітні і перше, що єму впало в очи, то були в куті ліжка на три поверхи. Аж пізнійше довідав ся, що на долішнім спав челядник, а на горішні мусіли лазити шевчуки-термінатори. Під вікном стояв низкий столичок а коло него на шевских трініжках сиділи челядники і що хвиля мотали дратву на руки та витягали єї з цілої сили із шкіри, котру держали між колінами. На столичку стояли нїби якісь шибенички а на них висїли круглі склянні баньки, наповнені водою. То був давний шевский прилад до сильнійшого осьвітлюваня. Коли в осени починала ся вечірна робота, засьвічували лоєві сьвічки, застромлені в бляшанні ліхтарі так зроблені, що в міру того, як сьвічка догоріла, можна було єї в гору підсунути. Перед сьвічку підсували згадану баньку з водою і кріз ню, мов кріз люпу пускали сильнійше сьвітло на роботу.

Майстер вернув з папером, взяв хлопцеви міру з ноги і обіцяв з тиждень зробити чоботи. Тепер почав ся торг о ціну. — Три срібні! — заправив майстер — а хлопець буде мати такі чобітки, що аж пу! З холявами й до перезуваня. Буде їх і цілий рік носити. Моя робота то не така як від Бутковского. Бо й подумайте: як можна шкіру до шкіри прибивати кілками? Узуєш чобіт, потиснеш на підошву і підошва відлетить! Або хлопець стане в болото і чобіт розлізе ся. Дратва проці що иншого, она не пустить і чобіт не розлізе ся. Та й міркуйте самі: за таку дрантиву роботу, каже собі ще й добре платити.

Стануло остаточно на тім, що хлопець дістав в тиждень опісля пари шитих чобіт з холявами і до перезуваня за три срібні. А „срібний“ (риньский) числило ся тоді по 60 срібних крайцарів.

Бутковский то був молодий майстер, що зідкись зайшов, найняв собі хату і взяв ся з одним челядником і одним хлопцем робити чоботи на новий лад, „кілковані“ і на одну ногу. Зразу давав дехто робити до него більше з цікавости і длятого, що наставала мода на кілковані чоботи; але з часом люди переконали ся, що кілковані чоботи бодай чи не ліпше держать від шитих а все таки ліпше і красше лежать на нозі як тоті, що до перезуваня. До року чи півтора мав вже Бутковский тілько роботи, що мусів приймити собі аж чотирох челядників, котрих спровадив аж зі Львова. Мартинович побачив, що дістав небезпечного конкурента і став гризти ся. За старий був, щоби учити ся нового способу а замість спровадити собі так як і єго конкурент, челядників, що знали би ся на новій роботі, він лиш відказував на ню і зачав шукати потіхи в чарці. Коли опісля осів в місті ще й другий швець, якийсь Чех, Драбік, що робив також кілковані чоботи, Мартинович стратив таки майже всю роботу. Давна челядь покидала єго, почала учити ся нового способу і переходила до нових майстрів. Мартинович з гризоти розпив ся, а коли відтак єму ще й жінка померла, став вже лиш полатайком і таким пяницею, що не виходив вже з шинку. Дітий у него не було, до хати єго не тягнуло, продав єї жидам а поправді віддав за довги і горівку

заряджень будуть для многих несподіванкою. З Парижа телеґрафують, що там вертають всі міністри з відпустки, щоби застановити ся над предложенями, які мають поставити на найблизшій міністерскій нараді з причини папскої енциклїки. Президент Фалієр, який в часї ухваленя сепарацийного закона був президентом сенату, уходив і уходить за прихильника переведеня закона без зміни. Сумнїваютъ ся, щоби на радї поставлено предложене в справі переговорів. Правдоподібно тілько міністер просьвіти і віроісповідань Бриянд одержить повновласть до приготовленя перед скликанем палати депутатів інструкциї на случай, коли би перед 12 грудня не наступило добровільне віддане церковних дібр.

В суботу довершено в Варшаві на ґенерал-ґубернатора Скаллона замаху. Після нинїшних телеґрам замах відбув ся серед таких обставин: Ґенерал-ґубернатор пареїздив улицею Натолиньскою, вертаючи від замешкалого в домі під ч. 9 при тій улици нїмецкого віцеконсуля, у котрого був з візитою. Коли повіз мав виїхати з тої улиці, на бальконї першого поверха нарожного дому показав ся якийсь молодий чоловік в товарпстві женщини і кинув бомбу. Упала она межи конї кубаньских козаків, окружаючих повіз, але не вибухла. Сполошені конї пігнали наперед. Тодї за від'їзджаючим повозом кинено ще дві бомби, при чім одну з них мала кинути женщина, а другу мужчина. Обі бомби вибухли на улици в місци, від котрого повіз був вже далеко. Потрясенє воздуха було так сильне, що вибили всї шиби в ряді домів при улици Натольскій і двох перехрестних сусїдних улицях, козакам скинуло з голов шапки. Сейчас по повороті ґенерал-ґубернатора до палати вислано звідтам войско для гляданя виновників. Ревізия тревала до півночи. Зревідовано всї доми при ул. Натолиньскій і кілька найблизших домів при ул. Алеї Рож і Кошиковій, але не викрито нїчого підозріного. Слїдство викрило лише, що бомби дійстно кинено з балькона мешканя на І. поверсї в домі під ч. 12 при ул. Натолиньскій. Мешканє то від недавна було пусте; перед кількома днями зголосив ся якийсь поважний пан з молодою панною і молодцем, котрих називав дїтьми, оглянув мешканє і дав завдаток кажучи, що тепер мешкає на селї, а тимчасом вставить до мешканя меблї. І дійстно незабаром заїхав віз з меблями. При переношеню не було старшого пана, лише обоє молоді люди і якась старша женщина, котру називали матерню. Сторожа і завідателя того дому арештовано. В мешканю найдено ще дві бомби, одну на бальконї, другу в сальонї, обі обвинені в папір. Скаллон зазнав сильного потрясеня і мабуть має ушкоджену болонку в лївім усї. Замах був придуманий з великою хитростию. Перед кількома днями прибув до віцеконсуля нїмецкого якийсь чоловік в мундурі російского офіцира і обидив его, аби спонукати візиту ґенерал-ґубернатора Скаллона у віцеконсуля. Переїзд на улицю Натолиньску можливий лише через улицю Кошикову. Ґенерал-ґубернатор одержав від царя таку телеґраму: „Дякую Господу Богу, котрий чудом спас Ваше житє для добра мого і Росиї. Не упадайте духом і будьте непохитні в борбі з нерозумним бунтом. Николай".

Новинки.

Львів, дня 20-го серпня 1906.

— **ВПреосьвященний митрополит** Андрей Шептицкий вернув з перегиньского деканата, де перевів (задля пошести) лиш в шістьох місцевостях канонїчний осмотр, дня 10 серпня до Львова, а полагодивши деякі дїла, відправив ся таки зараз через Відень до Риму. Там перебуде архиерей аж до вересня і сполучить ся з відтам в дорозї з паломниками, що їдуть до Єрусалима.

— **Послїдний репертуар руского театру** в Підволочисках (Саля огневої сторожи. — Початок о 8 вечером. Абонамент на 6 вистав під ряд 10 К. — Білети продає зелїзнича реставрация): Ві второк дня 21 с. м. „Катерина", опера в 3 діях Аркаса; в четвер 23 с. м. бенефіс театральної дружини; в суботу 25 с. м. другий раз: „Галька", опера в 4 діях Монюшка; — цїни місць звичайні; в недїлю дня 26 с. м. послїдна прощальна вистава „Мартин Боруля", комедия Карпенка-Карого. — Дня 27 с. м. переїздить театр до Бережан.

† **Др. Стан. Шаховский,** професор львівского університету, помер дня 18 с. м. у Львові, в 68-ім роцї житя. Похорон відбув ся нинї.

— **Незвичайна пригода.** Управитель школи в Ліщинї, коло Бібрки, п. Бокс, пише про таку пригоду до „Дїла": Дня 11 с. м. в селї Ліщинї бобрецкого повіта $7\frac{1}{2}$-місячна дитина, бавлячи ся без надзору, з'їла житний колос, довгий на 5 центиметрів. Дитина по хвили закашляла ся і посинїла. На другий день др. Бобер з Ходорова сконстатував запаленє легких і припоручив поставити 6 сухих баньок. В кілька день пізнїйше правий бік у дитини запух і зробив ся вершок. Гадали, що то чирак, з котрого щось виставало. Батько, незнаючи причини слабости, бо обоє з женою були того дня на роботї, потягнув той вершок нїби кісточку і витягнув... колос. Колос той бачив і я і оглядав его дня 16 с. м. др. Бобер та сконстатував, що колос зайшов до легких, перейшов через праве і зранив его, а баньки витягнули его на верх помежи ребра. Дитина поки-що жиє, але материя громадить ся понизше. Др. Бобер зацікавив ся сим незвичайним і заразом сумним випадком і обіцяв поручити его в [illegible]рскій часописи.

— **Чи громада має право конечної оборони?** Межи властителем Болшівця п. Кшечуновичем, а громадою вів ся від довгих лїт процес о право видобуваня ріни, піску і леду з Гнилої Липи, перепливаючої через двірский обшар. Мимо прихильного для права громади орeченя найвисшого трибуналу п. Кшечунович робив її перешкоди в виконуваню своєї служебности. Супротив того порішила громада без інтервенциї властий насилє відперти силою і на засїданю з 15 червня 1905 уповажнила ухвалою бурмістра, щоби уділив членам громади асистенциї поліциянтів в разї ставляних перешкід у вибираню продуктів ріки. Рекурси п. Кшечуновича до автономічних властий не віднесли успіху. Тому вніс він жалобу до адміністрацийного трибуналу, виводячи, що громада може тілько судово доходити своїх прав, а не бути судиєю у власній справі і силою вдирати ся в чужі права. На розправі правний заступник громади Болшівця, опираючи ся на рішеню найвисшого трибуналу, виказав право громади до конечної оборони, коли розходить ся о удержанє посїданя, бо положенє громади в тім взглядї не може бути на кождий спосіб гіршим, як приватної особи. Трибунал прихилив ся в цїлости до тих виводів, відкинув жалобу п. Кшечуновича і засудив его на покритє коштів в квотї 100 К. Мотиви орeченя містять такий засадничий висказ: „Також і громадї, як кождому горожанинови держави, прислугує право удержати ся в правах, запобігати їх нарушеню, взглядно ґвалт відперти відповідним ґвалтом".

— **Страшне землетрясенє**, страшнїйше, кажуть, як недавнє в Сан Франціско, навістило місто Вальпараізо в Чіле в полудневій Америцї. Землетрясенє тревало з перервами цїлих 5 годин, а розпочало ся було в четвер о 7 год. 42 мін. і 22 секунд вашінґтоньского часу; найсильнїйший удар слїдував в 4 секунди опісля, а безпосередно по нїм другий майже так само сильний. Землетрясенє

а наконець щез десь без слїду. Першим шевцем в містї став его давний конкурент Бутковский, котрий ще й отворив собі склеп з готовими черевиками

Отсе вірний — о скілько лишив ся в памяти — образок з не так то давної бувальщини наших ремісників шевців; він показує як то, особливо на переломі, підупадають, біднїють і зводять ся на нїщо люди, що не хотять, не можуть або й не уміють іти за поступом.

Кілкована обув пішла первістно з Америки, де ще в 1857 р. придумано навіть дуже штучну машину до вбиваня кілків. Коли же опісля видумано ще й машини до шитя, настав в шевскім промислї так великий перелом, що давна ручна шевска робота майже зовсім підупала а фабрична обув стала нинї вже майже загальною. Нинї дають до шевців робити чоботи й черевики майже лиш ті, що не можуть дібрати собі фабричної обуви на свої ноги. Переворот той зачав ся від робленя кілків до чобіт.

Кілки до прибиваня підошв до пришв виробляють тепер величезними масами за помочию машин з березового або яворового дерева. Кілки бувають на 10 до 20 міліметрів довгі, суть чотирогранні і мають кінцї або притесані з чотирох боків, так що тоті кінцї виглядають як би малесенькі пірамідки і то єсть американьский виріб, або они суть притесані лиш з двох боків і виглядають на кінци як клинцї а тодї називають ся нїмецкими або берлиньскими. Кажуть, що нїмецкі кілки лїпші як американьскі, бо не дїравлять так шкіри і робота ними іде лекше.

Кілки до чобіт роблять з цїлих пнів слїдуючим способом: Машина розрізує пні подовгастими пилками на довгі на 2 метри кльоци. Тоті кльоци підсуває відтак сама машина під кружкувату пилку, а тота ріже їх знов на кружки так грубі, як мають бути довгі кілки. Тоті кружки ідуть відтак до иньшої машини, котра насамперед вигибльовує на них цїлий ряд рівців в один бік, так широких як грубі мають бути кілки, а від впоперек тих рівців вигибльовує другі. Рівцї тоті, що суть в горі ширші а в сподї вузші, полишають на кружку лиш самі кінчики, постинані з чотирох боків. Так згибльовані кружки приходять відтак під машину, котра їх розколює. Тут кладуть кружок під довгий ніж машини насамперед так, що він розколює его насамперед в однім напрямі, а відтак обертають і ніж коле в другім напрямі. Щоби при першім коленю поодинокі ряди кружка не розпалили ся, то ніж розколює їх лиш до половини грубости кружка; за другим разом коле ніж вже до трох чвертий грубости. Крім того ще при першім коленю звязують кружки реміцями. Щоби же ніж не врізував ся в самі кінчики лиш минав їх, то єсть такий прилад, котрий посуває ніж так, що він посуває ся якраз лиш о стілько, о скілько, кінчик від кінчика віддалений, отже коле якраз по середині між двома кінчиками. Порозтинані кілочки бувають ще вогкі і звичайно червонаві, длятого їх ще білять а відтак осушують в бубнах огрітим воздухом і наконець пересївають, щоби з них висїяти всї трісочки.

Фабрична вирібка обуви відбуває ся за помочию всїляких машин, котрих єсть разом около сорок. Рисовник рисує насамперед форми всїлякої величини (нумерів) а відтак за помочию т. зв. пантоґрафу витинає кільканайцять форм нараз з дуже грубого паперу (т. зв. моделї). Після моделів роблять відтак штанци з ножами. Як н. пр. іде підошва довкола, так іде й ніж штанци. Такою штанцию можна відтак витяти нараз кільканайцять підошв або пришв, холявок або капок. Окрема машина виробляє на капках дірочки, иньша знов лагодить дїрки до шнурованя; машина шиє, пришиває і стебню, машина прибиває підошви кілками або пришрубовує шрубками; машина витинає і збиває обцаси, вигладжує обцаси і підошви, вибиває на них числа і знак фірми і т. д. словом машинами виробляють нинї найелеґантнїйші черевики всїлякого рода. Найлїпшу фабричну обув виробляють нинї в північній Америцї і в Анґлії, але також і париські та віденьскі вироби мають велику славу. Нинї входять особливо в моду американьскі черевики, котрі увзгляднюють не так саму красу форми як більше будову ноги. Американьска обув взагалї зачинає щораз більше заливати торги европейскі.

настало зовсім несподівано, без ніякої попередної ознаки і о скілько вже тепер можна знати, обняло той трикутник краю, що лежить межи містами Вальпараізо, Жік і Мендоца. Зараз по першім ударі доми почали валити ся і сотки людий згинули в одній хвили, а многі инші сотки замкнуло в копальнях, де они погоріли, заким їм можна було прийти на поміч. Зараз по першім ударі вибух в місті огонь, пе рушив ся ані один гибель ані один молот. Весь рух і вся робота станули в цілім місті самі з себе. Настав нечуваний переполох. Хто уйшов смерти, той від страху просто з розуму сходив. Живучі могли нещасливим мало помагати. Торговельна і промислова часть міста майже ціла вигоріла, а огонь лютив ся ще в суботу. Коли настане віч то видко, як кождий камінь сьвітить ся — так розпалений в страшеннім огни. Хмари душачого диму котять ся улицями, а люди блукають ся як розбита череда.

„New Herald" доносить дальше: Із Сантіяґо не чувати нічого. Єсть обава, що се місто стрітила така сама судьба як і Вальпараізо. Всї тунелі на зелізници позападали ся а колія цілими милями далеко повигинана так, що годі нею їхати. Два страшенно сильні удари один по другім доконали діло знищеня; що лишило ся від першого, то доницив другий. О 8 год. здавало ся нараз мов би місто то підскакувало в гору то спадало в долину. Відтак нараз підкинуло місто так страшенно в гору, що цілі ряди будинків розсипали ся до кількох хвиль. В місті промисловім вибух по тім огонь а около півночи показали ся стовпи полуміни також і над частию міста Беллевіста.

Про землетрясене в Сантіяґо одержали в Берлині через Ню-Йорк такі вісти: Після наспівших тут скупих вістий був перший удар дуже сильний але короткий, підчас коли пізнійші удари в ночи були вже слабші. Внаслідок перерваня кабля не можна знати докладно, що стало ся; можна лиш здогадувати ся, що ціле Вальпараізо знищене і що катастрофу довершив огонь. Сотки людий засипані або згоріли а богато людий покалічило ся в театрах. Сантіяґо мае бути зовсім знищене.

З Гамбурґа доносять: Дирекция північно-німецкого Льойда одержала від свого заступника у Вальпараізо слідуючу депешу: Часть торговельна і промислова знищена зовсім. Також будинки американьского і анґлійского консуляту стали ся жертвою катастрофи. Удари були страшенні і тревали з короткими перервами через цілу ніч. Поліция стереже тепер розвалин домів бо збігло ся множество зволочи, котра кинулась в розвалинах красти. В будинку національного банку, котрий завалив ся, убили спадаючі мури 30 людий, котрі там були під ту пору. В цілім Чіле і в Болівії було землетрясепе. — Після вістий наспівших з Парижа землетрясене не було так страшне як спершу здавало ся. Завалило ся кілька частий міста але не ціле місто а катастрофи що до числа завалених будинків і числа погибших жертв не можна ніяк порівнати з катастрофою в Сан Франціско.

Місто Вальпараізо, положене над самим морем, єсть по столици краю другим найбільшим містом в Чіле і має звиш 150.000 жителів. То портове місто віддалене 175 кільометрів від столиці Сантіяґо де Чіле, в котрій жие 332.000 людий. Зелїзниця, що іде відтак на полудне, сполучае оба міста, а друга іде аж до арґентиньскої границї. Вальпараізо єсть дуже торговельне місто, до котрого запливають кораблї всїх народів і в котрім кожда держава мае своїх консулів. Місто се оснували Ішпани може яких чотириста літ тому назад і оно вже нераз потерпіло від землетрясеня, але такої катастрофи як теперішна мабуть ще не зазнало.

Телеґрами.

Софія 28 серпня. Официальний комунїкат каже: Рада міністрів постановила відбудувати ще перед зимою с. р. на кошт правительства всї 816 домів зпищених огнем в Анхіяльос.

Сантіяґо де Чіле (дорогою на Вашінґтон) 20 серпня. Ще дають ся чути слабі трясеня землї. Минувшої ночи були они досить сильні.

Тегеран 20 серпня. (П. А.) Вчера отворено торжественно будинок, призначений для будучого парляменту в присутности духовеньства, котре вернуло із заточеня. Шах буде гостити духовеньство через три дні.

Софія 20 серпня. Всеболгарске віче, яке відбуло ся вчера в Пловдиві (Филипополи) при участи многих тисячів людий, ухвалило резолюцию взиваючи правительство болгарске щоби зірвало дипльоматичні зносини з Грециею, відправило з публичної служби всіх занятих в нїй Греків, бойкотовало грецкі товари і підпирано всякими средствами борбу з Греками, доки § 23 берлиньского договора не буде сповнений. — Кілька бесідників заявило, що вина за відносини в Македонії спадає на Туреччину і завзивали правительство болгарске, щоби виповіло війну Туреччині.

Юзівка 20 серпня. Вчера відбули ся збори кількох тисячів робітників копальні „Вятка". Дві шкадрони драґонів почали розганяти товпу. Коли хтось причаєний стрілив; драґони дали пять сальв і богато робітників убили або зранили. Арештовано 18 проводирів. Настало велике заворушене.

Льондон 20 серпня. „Tribune" доносить з Сантіяґо де Чілї: Урядово стверджено, що число убитих виносить 55, сотки осіб поранені. Палата архієпіскопа, палата міністерства справ внутрішних, будинок міского заряду, університет, бібліотека народна і богато иньших домів ушкоджені. Шкоду оціняють на 1,200.000 фунтів штерлїнґів (28,000.000 корон).

Ню-Йорк 20 серпня. З Вальпараізо доносять, що до вечера дня 16 с. м. дало ся там почути 82 потрясень землї. Велика часть домів або розвалена або ушкоджена. Шкоду оціняють на 50 міліонів фунтів штерлїнґів. Число убитих виносить 2000.

НАДІСЛАНЕ.

Рух поїздів
важний від дня 1-го мая 1906.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·20	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·55	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (в Підв.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	8 55	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	10·45	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·21		„ Підволочиск, Бродів
2·38		„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2 45		„ Кракова, Відня
	2·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	3·30	„ Коломиї, Жидачева
	4·05	„ Ряшева, Любачева
	4·15	„ Самбора, Хирова
		в ночи
	6·00	До Яворова
	6 15	„ Підволочиск
	6 25	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·25	„ Рави рускої, Сокаля
	9·10	„ Станиславова, Чорткова
	9·50	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·51	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·15	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·30	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·51		„ Іцкан, Калуша

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6 10	З Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8 05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
	8·45	„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11 45	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
	11·50	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1 40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·50	„ Самбора, Сянока, Стрілок
2·05		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2 20		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3 55	„ Тухлї ($^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$), Сколього ($^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$)
	4·37	„ Яворова
	4 50	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5 25	„ Кракова, Відня, Хирова (на Підзамче)
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
	5·50	„ Підволочиск, (Одеси), Бродів, Потутор
		в ночи
8·40		З Кракова, Відня, Сянока
	9·05	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·30	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче)
	10·30	„ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

Замітка. Поїзди приходять і відходять після часу середно-европейского, котрий обовязує також у Львові. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цїлий день в міcтовім бюрі п. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).